

Intervju med Maria Broström

Maria är göteborgskan som kom till Hammarby i början av förra säsongen efter ett uppehåll från handbollen på grund av en svår knäskada. Det är nog få handbollsspelare som har lika stor koll på vad som händer i handbollsvärlden som Maria har. Undrar man något om ett lag eller spelare så är det bara att fråga henne och man kommer garanterat få ett korrekt svar.

Maria började spela handboll i Tolerefs AIK när hon var sju år. Hon började spela eftersom hela släkten på hennes mammas sida höll på med handboll. Hennes mamma, morbror och ena kusin var tränare för och en annan kusin var med i bollskolan när Maria började. Maria har under sin uppväxt hållt på med en mängd sporter såsom fotboll, dans, konstakning, gymnastik, basket och hockey. I fotboll växlade hon mellan att vara målvakt och utespelare.

- Jag var bättre som målvakt men jag ville göra mål, så jag slutade spela fotboll när jag var 14 år, berättar Maria. Det blev då handbollen hon satsade på eftersom det var där hon var bäst och för att det var den roligaste sporten.

HIF blev det självklara valet

Maria valde att byta klubb från Tolered till Kärra, där hon spelade i sex år. Efter det gick flyttlasset till Eskilstuna och HK Eskil, men hon flyttade hem vid jul då hemlängtan blev för stor. Hon började då spela i Kärra igen men gjorde sedan ett nytt försök att lämna Göteborg och flyttade till Jönköping för spel i elitserielaget Hallby. Tyvärr gick det inte som hon hoppats. Efter åtta matcher hade hon av korsbandet i ena knät och en lång konvalesens väntade. När skadan var läkt flyttade Maria till Stockholm. Hon visste dock inte hur bra hon var efter sitt önskade uppehåll och valde därför att spela i division 1 istället för elitserien. Hammarby blev då det självklara valet. Hon tycker att det bästa med klubben är organisationen och att det är så många som bryr sig. Hon jämför med Hallby där spelarna själva fick ta hand om allt material som att pumpa bollar till exempel.

- Fast allra bäst är Bajen Fans när de orkar komma hit, säger Maria.

Tänker handboll dygnet runt

Marias mål med handbollen är att bli proffs och att få spela i landslaget.

- Jag har förutsättningarna i och med min längd och så, så det är upp till mig själv. Tyvärr har jag inget immunförsvar, säger hon.

Hon trodde inför säsongen att Hammarby skulle vunnit fler matcher än man gjort men tycker samtidigt att spelet har varit så bra som hon förväntade sig. Hon menar att anledningen till att man förlorat så pass många matcher är mental eftersom man har kunskaperna men ändå inte vinner. Förväntningarna på henne själv var att ligga högt upp i skytteligan, vilket hon gör, men hon tycker samtidigt att det har gått dåligt för henne.

- Jag har uppfyllt förväntningarna, men är missnöjd med insatsen, säger hon självkritiskt.

Maria berättar att hon tycker det känns tungt just nu. När jag träffar henne är hon inte med på träning på grund av nackspärr och hon säger att den beror på psykiska spärrar. Hon är inte typen som bara går ner och tränar och spelar match utan hon lever med och tänker handboll 24 timmar om dygnet. Hela livet påverkas när det går tungt i handbollen.

Rädda för att misslyckas

Snart har halva serien gått och endast en seger har inkasserats. Maria menar att Hammarby inte verkar våga vinna. Att man är för rädd för att misslyckas.

- När vi ligger under är folk rädda att kliva fram och när vi leder är vi rädda för att missa och strula till det.

Hon säger att lägena att avgöra har funnits men att man inte vågat ta dem. Att hon skjuter långt fler skott än övriga niometrar menar hon är en indikation på att många inte vågar. Hon tror att den noggranna statistikgenomgången spelare för spelare som tränarna har efter varje match kan hämma en del spelare.

- Men jag påverkas inte alls av den.

Vinner bara Hammarby en match tror hon att de snabbt får tillbaka tron på att de kan. Hon påpekar också att laget måste bli bättre på att utnyttja det man är bra på. Att inte behöver köra alla kombinationer varje match utan endast de som fungerar just den dagen.

- Linjerna måste även ha mer rörelse och inte stå i mitten och dela av, men det har blivit bättre på slutet, säger Maria.

Hon säger att hon själv måste spela smartare och inte är nöjd med sin egen insats under hösten. Hon berättar att hon känner sig lite hämmad av att inte få gå utanför lagets ram. I lägen där hon inte får uppbackning vill hon istället göra det själv och då blir det krig inom henne med tekniska fel som resultat. Hon trivs med att ha mycket ansvar på plan och önskar ibland att i lägen då andra inte riktigt vågar kliva fram ska de ge henne den rollen. Hon är inte rädd för att misslyckas och har inga problem med att ta ansvar för en förlust.

- Hellre att jag gör det än någon annan, för jag vet att jag klarar av det, säger hon.

Enligt Maria är hennes styrkor på plan att hon aldrig ger upp, har bra spelförståelse, ett tungt skott och att hon gått från renodlad skytt till att vara bra på ganska mycket. Svagheter är att hon skjuter för årligt, att varje skott inte är genomtänkt samt att hon inte är lika bra i försvar nu efter sin korsbandsskada.

- Men det sitter bara i huvudet, säger hon.

Sticka dit näsan

Om Maria fick hålla i en träning skulle hon börja med boxningshandboll. Sen skulle man träna på att sticka dit näsan och ta sista steget i satsningen mot mål och inte i sidled. Man skulle träna på att rulla och ta stryk, springa brett mellan ett och två och skjuta utifrån. Sen skulle man spela tornadohandboll för att sedan avsluta med spel som inte var uppstyrt utan med mycket improvisation.

Om Maria är ledig från handbollen en hel helg så åker hon helst hem till Göteborg. Skulle hon dock stanna i Stockholm skulle hon gå ut och sjunga karaoke eller vara hemma med pojkvännen.

Vill bli sportjournalist

Maria jobbar för tillfället deltid på montessoriförskolan Kompassen i Sollentuna samt pluggar upp sina betyg. Drömmen är att bli sportjournalist.

- Jag tycker inte att det är särskilt kul att varken jobba eller plugga så journalist skulle passa mig perfekt då jag inte skulle behöva jobba mellan åtta och fem om dagarna, säger hon med ett skratt.

/Annica Bergman

